

Det ytre misjonsarbeid

Hilsen fra str. Valborg Frandsen.

Herren har vært så god imot oss! Hvis skje hans navn! Aret som svant bragte oss så meget, både av skulleise og sorg, men mest dog av hans trotstnet og hans kjærlighet til vare njerter. Og vi takker ham av ganske njerter for hver oppmuntring i arbeidet. Sjele vunne for Guds rike; andre, som gikk dåpens vei, og igjen andre, som blev hungrige etter den Hellig And's dáp! Herren lever, takk og lov! Det var en stor sorg for mig og et stort savn i vårt arbeide at var kjære kamerat Johnne Pedersen ikke kom tilbake til feltet. Men vi gleder oss midt i savnet over å vite at nun er hjemme hos Herren. Venngst be med oss at noen snart ma komme og ta opp hennes arbeide. Kort tid etter Johannes død kom en hedensk kvinne til oss med sin lille gutt, omkring tre år gammel, og bad oss om vi ikke vilde ta barnet, da hun var syk og ikke kunne ta vare på det. Men da vi ikke kan ta barn på denne måte, bad vi henne gå til politiet og om de mottok barnet, kunde det bli sendt over til oss. Vi kunde da forsøke på å oppdra det. Det varte heller ikke lenge før den en skare på et hundre menn kom inn her på gårds-plassen med en stor skrivelse, i hvilken barnet var gitt til misjonen. Jeg kunde ikke na en gutt her med et hedensk navn, sa vi ga ham med det samme navnet «Yuhan», og vi skal be og tro, at han vil vokse opp til å bli en Herrens tjener. Siden vi her på misjonsstasjonen ikke selv har tid til å passe små barn, så måtte jeg sende ham til et godt kristent barnehjem, og jeg har nu bragt ham dertil. Det er til tider vanskelig å sende barna bort, for selv om de er skidne og nakne når de kommer til oss, sa er det underfullt hvordan man kommer til å elske dem og synes om dem. Vil I huske lille Yuhan i eders bønner. Det betyr en ny finansiell byrde, men vi føler at Herren vil hjelpe også i dette.

Vi har stor grunn til å takke Herren for denne kalde tid, da vi igjen kan være ute med vårt lille telt og nå de landsbyer, som vi ikke kan komme til i sommeren eller gjennom regntiden. A, hvor vi ønsker vekkelse over dette land! Når vi ser og hører de mange forferdelige ting, som skjer rundt omkring oss, så viser det oss tydelig at «disse tegn skal skje», men at det også bringer oss nær til dagen da vår elskede Frelser vil komme. Må vi være rede, og må vi ha mange nek med oss hjem! Igjen i år har vi vært i stand til å sprede evangeliet og efterlate det i trykt form. Be med oss at selv om vi ikke er der til å tale til dem, at de på en eller an-

nen måte kan bli istand til å lese og et eller noa noen til å lese det for dem.

Vi hadde hørt så forferdelig meget om de kristne i Kusistan og deres lidelser og vi hadde bedt for dem, og gutt dem vart lille or-ter. Det vade na gjort eders njerter gaut a se dem komme op til aet lite bord og gi deres orter. Våre kristne er ikke mange, og de er langt fra rike, men den dag rikk de å merke hvad det betød å gi, intil det kostet noe, og da vi talte op offeret var der omkring 150 kroner. Men det gjør godt å hjelpe andre. Det bringer velsignelse. Halleluja!

Jeg må nu slutte med de kjærligste hilsener til eder alle sammen. Glem ikke å stride for oss i bønner!

Eders i hans lykkelige tjeneste søster

Valborg Frandsen.

Hører du ropet?

Der ropes meget i vår tid. Det ene nedropet avløser det andre. Folk skriver og taier om en iøsning, klokke hoder søker å finne hjelp, men det ser ut som de stanger mot en mur. Vi lever i nød-ropens tidsalder. Men de fleste av ropene er hese, de når ikke så langt. Det er blitt altfor moderne å klage. Tiden er ikke så verst, bare vi vil bruke den på rett måte, og selv om det skulde bli smått i det timelige, så trøster bibelen oss og sier at det aldri vil bli så ille at Guds folk behøver å klage.

Jeg hører et annet rop, det skingrer i mine ører. Hedningene

sukker etter å høre frelsens evangelium!

Slike rop der ikke bort, de kommer igjen som et ekko fra nummeien, og byr oss lytte.

For du ar siden satt jeg som ung gutt på et misjonsmøte og hørte et rop fra Kina. Det lyder ennu i min sjel, aet er ikke blit borte selv om jeg siden har hørt mange, mange andre likesa inn-trengende rop, skriver L. A. S. T. b. ø. l. i «Kinestøren».

Jeg lar det klinge utover landet, kanskje det kunde na en som vilde ta et ekstra løft tor å hjelpe?

Ved byen Kayintschu i det fjerne Kina bodde et ungt ektepar. Det så ut som de ikke skulde få noen barn, og konen var ulykkelig. Hver dag gikk konen i templet for å ofre til avguden og be ham om en sønn. Endelig fikk hun en, og gleden var stor. Men deres nærmeste så at hun ikke kom til å beholde ham hvis hun ikke ofret et stort takkoffer. Det var lettere sagt enn gjort. Hun hadde allerede gitt bort det hun eide, det var bare et lite jordstykke igjen. Foreldrene rådslo lenge om hvordan de skulde greie det, så de fikk beholde sin kjære sønn. De fant ingen annen utvei, de måtte la jordstykket gå for å tilfredsstille guden.

Da sønnen deres blev åtte år gammel, blev familien forøket med en sønn til. Nu måtte avguden igjen ha et takkoffer, men denne gang hadde de ikke noe jordstykke å selge.

«Dersom vi ikke får i stand et

offer, vil vi miste begge barna vare», klaget moren.

«Det er bedre å miste ett enn begge», sa faren. Han tok den eldste gutten og solgte ham for 50 kr. i norske penger. Og denne sum anvendte han til en fest for avguden. Men noen dager etter at den eldste sønnen var solgt, blev den yngste angrepet av kopper og døde.

Foreldrenes sorg var grenselos. Den stakkars moren mente å være skyld i guttens død. De hadde ofret for lite, avguden hadde krevd et ekstra offer. Naboen og slektningene deres trodde det samme. De vilde ikke lenger omgås ekteparret, de var redd for at gudens vrede skulde komme over dem.

Sorgen gikk over til fortvilelse. Tidlig en morgen tok moren sitt barns lik og bar det bort til templet, der bandt hun det fast til avgudens byst med de ord:

— Du har spist op jordstykket vårt. Du har tatt vår eldste sønn. Alt hvad vi eide, har gått i din mave — et nu dette med! —

Hører du ropet? Det er lenge siden dette hendte, og det er antagelig for sent å hjelpe disse stakkars foreldre. De er vel døde under den gru og den forferdelige håpshet som alle hedninger får smake når de reiser herfra. Men det lever millioner idag som sukker under samme trelldom. Ja, det ser ut som nød-ropene er større nu enn noen sinne for.

Hedningefolkene har i sannhet grunn til å klage. — Og vi har plikt til å hjelpe.

En presbyterianermisjonær

meddeler fra Nord Kina: «Vi har under en måneds tid sett forsamlinger på et tusen op til femten hundre knele i endrekting, forenet lydelig bønn. Det har vært som lyden av mange vann. Aldri før har vi sett så mange mennesker gå til møter fire ganger om dagen. Hundrer har bekjent sine synder og tatt et åpent standpunkt for Jesus Kristus. Kirke-medlemmer som har vært kolde og kritiske, er blitt herlig forandret og fylt med ny iver for Kristus. Pastorer og evangelister har pånytt helighet sitt liv til tjenesten. I et møte en søndag form. var der 80 medlemmer som knelte for Herrens alter og vilde helige sitt liv for evangeliets utbredelse.»

Kom misjonærene ihu.

Tiden er meget vanskelig for de fleste av oss og de krav der stilles er store. Men av alle ting er det dog evangeliets utbredelse som er av størst viktighet. Hvis vi selv tror hvad vi sier og det ikke bare er tom tale — som det dessverre er meget av — så må vi også vise det i gjerning. Om de som har anledning gjorde hvad de kunde vilde meget utrettes.

Vi har venner ute på misjonsmarkene som trenger økonomisk støtte. Le har blitt grepet av hedningenes nød — både timelig og åndelig — og vil gjerne strekke sig lengst mulig for å bringe dem korsets budskap. De må dog ofte la anledningen til å opta nye arbeidsfeiter gå fra sig. Og hvorfor? Jo, av den grunn at de mangler midler.

En broder der har virket i India forteller hvordan engang noen hedninger fra en langt bortliggende landsby kom og bad om å få med sig en evangelist til sitt hjemland. Han skrev hjem og fortalte dette, men måtte sende disse ventende sjele beskjed, at grunnet mangel på penger kunde det ikke la sig gjøre. Nu er jeg ganske overbevist om, at hvis Guds folk var i den rette stilling vilde svaret blitt anderledes.

Kjære brodere og søstre! «Mærkene er hvite til høsten.» Tusener av sjele som har kostet Jesu Kristi Guds Sonns blod, synker i hedenskapets fryktelige mørke. Hvad gjør vi for å redde dem? Hvad ofrer du? A hvor likegyldigheten blandt de kristne er ofte stor. Det er ingen ting som mere betaler sig enn å gi hvad som man kan til Guds rikes utbredelse. Det eneste vi kan få med oss i himmelen er sjele vunnet for Jesus. Alt annet blir tilbake.

Fra Finnmark

Kjære venner!

Vil nu gjennom Misjons-Røsten atter få sende eder en hilsen samt litt om hvordan det går oss her oppe i Finnmark.

Vinteren er jo nu snart over, og den lyse vår- og sommertid er i anmarsj.

Vinteren har også i år vært en god virketid, folket er da mere i stillhet og det har vært deilig å nå de mange med livets ord. Gledelig har det også vært å få hjelpe mange av dem som har hatt det særlig trangt, og som ellers vilde ha lidd enn mere. Uten eders hjelp har vi jo stått maktesløse, men ved eders store hjelp i form av brukte klær, — penger og for-bønner har vi ved Guds nåde rukket mange.

Fikk i mars måned en kasse brukte klær fra broder Ersrud, samt en stor pakke fra Espeland.

Hjertelig takk venner. Herren vil selv lønne eder for eders samfund med oss i arbeidet her nord.

Noen sjele er også i denne vinter vunnet for Herren, og vi tror at Herren fremdeles vil freise flere. Br. Skipperud og hustru kom og hjalp vennene i Breivikbotn under fisketiden der, og Herren gav søskenene en åpen dør i sitt ord.

I vintermånedene er der en masse tilreisende fiskere i Breivikbotn, og vi forsøker da å nå disse med evangeliet.

Jeg har reist endel inne i Altenfjord samt på flere andre steder ut mot havet og Herren har vært med å stadfestet sitt ord. Nu er fiskere fra hele Nord-Norge og delvis også fra Sønmore samlet på Østfinnmark, og jeg har da fulgt strømmen og er for tiden i Båsfjord, som er et av Finnmarks største fiskevær. Her er flere tu-

sen fiskere samlet og mitt håp er å nå disse med ordet om korset.

Da vi selv ingen bedehus eller fiskerhjem har i de store fiskevær i Finnmark, er det meget vanskelig å nå folket i fisketiden, den gyldne anledning til å nå de mange tusen som da samles, går derfor i de fleste tilfeller tapt.

Her samles mange mennesker til møtene nu. Alle samfund synes å være representert, og det er en glede å merke, at tross meningsforskjell er dog alle som har kjent Herrens godhet enige når det gjelder å prise Jesus. Hvor stort når engang alle ætter, folk og tungemål skal samles og alle syngelammets sang —

Ja, han alene er verdig til å få ære og pris og makten.

Be fremdeles for mig.

Hjertelig hilsen. Eders i Jesus

forbundne

Oskar Gamst.

Stevne.

avholdes, om Gud vil, i Ytre Enebakke 11, juni kl. 11 — 3 — 9. Mat og drikkekr medtas, kaffe og melk på stedet. Alle velkomne i Jesu navn. For vennene H. J. Ersrud.

sterke nett, skulde Jesus nok bli fanget og innvikle sig i motsigelser, så han ikke kunde slippe ut. Men de tok feil, Jesus svar lod: «I farer vill fordi I ikke kjenner skriftene og heller ikke Guds kraft.» Fornektelse av Guds kraft er sadduseernes surdeig.

I vår tid mener man også at den videnskapskapelige forskning skal gjøre religionen mere mottagelig for folket. Men all forskning som beskjerer bibelen og undergraver de fundamentale sannheter, er en surdeig, hvis frukter blir fornektelse av Guds kraft. Fornektelse av Jesu evige guddommelighet, fornektelse av Guds kraft i Jesu opstandelse, og fornektelse av Jesu opstandelseskraft i det enkelte Guds barns liv.

«Skinn uten kraft er kirkens verste pest.»

Denne surdeig har også gjen-nemstyrt mange menigheter, så medlemmene går kraftløse. De sykner hen og henger ned som visne grener på et ufruktbart tre, hvis hjerterot er avvugget.

Guds barn: Ta eder i vare for sadduseernes surdeig.

SPREDTE FELTER

På reise.

Av O. Karlson.

Siden sist vi skrev til dig du kjære «Røst» har vi ved Guds nåde reist gjennom byer og lands-strekninger med det frigjørende evangelie, og er stienvidne til den kraft som ligger i Guds ord, så vi slipper å be Gud velsigne ordet, ti det er full av velsignelser, ti Gud er i ordet selv (Joh. 1.) og han er velsignet i evighet. (Rom. 1: 25. og 2. Kor. 11: 31). Og enhver som mottar h a m får liv. Og overflod av velsignelse, glem ikke det. Joh. 7: 37, 38. Joh. 10: 10 m. m.

Da det er noen som ønsker å høre fra oss gjennem «M.R.» så vil jeg med glede gjøre det. Du så jo min reise i bladet fra første april d. å. og siden den tid har vi ved Guds nåde besøkt mange plasser. I april kom vi til Ullensaker i Romerike. Også her har Herren sine hellige ildkar som vi år etter år har besøkt i ca. 26 år. Uttalige velsignelser gav Herren oss atter igjen som sent vil glemmes.

Familien Bøhl som vi har kjent i 26 år, har alltid med et villig hjerte herberget oss, et velsignet Betania. Og alltid bevist oss bare godt. Herren har gitt denne familie et nytt hjerte og en ny ånd, d. e. Guds salvede Ånd. (Joh. 2: 20, 27).

Og ved Guds nåde er denne familie blitt bevart fra den forskrekkelige partiånden som de isolerte menigheter har gitt rum for i de siste 15 år. Ja, det er så partifullt å se de kan ikke arbeide sammen med de menigheter som tror på alt Guds ord — og ved Guds nåde følger Lammet hvor det går. Og da vil du forstå at disse menigheter er meget syke

og de burde noe betrakte de syv menighetene i Apenb. 2 og 3. Se kap. 2: 2—5 (vers 13—16). (vers 18—23). (kap. 3: 1—3). (vers. 14—18.)

Paulus laster den split og uenighet som Guds menighet i Korint hadde gitt rum for. (1. kor. 1: 10—13), se Gal. 2: 3—5 og kap. 3: 1—14) m. m.

Jo, her hører du fra Guds ord i fortid og slik er feltene i dag. Herren sier til de mange hyrder og reisende vidner og medlemmene i de mange forsamlinger således: Jeg har imot dig at du har forlatt din første kjærlighet —!! Kom ihu hvorfra du er fallne osv. Apenb. 2: 4—5.

Mensom de ikke omvender sig fra sine ideer, så vil skarer av ussne noe bekjennere bli tilbake da Jesus kommer, ti ingen partu and kommer inn gjennem himmelportene. Kun et lite kommer inn der. Se Apenb. 21: 27. Kom. 8: 9, 11, 16. 1. Jon. 13: 34—35 og 1. Jon. 3: 14.

Salige moter gav Herren oss og venner mottok ordet med all vilighet og gjorde sig til gode av Guds godnet.

La Guds menighet i Jesse im venter oss sier vi farvel med de kjære til en tid, br. B. blev med kor å delta i de saliges jubel.

Den Guds elskede familien E. Ruud Rustad mottok oss av et villig hjerte og en uskramt broderkjærlighet. Også her har i mange år vært et Betania for mig m. fl. Underbare velsignelser nar vi oplevd i dette velsignede hjem. Te gn og store under har den Herre Jesus bevist her.

En masse folk besøkte møtene fullt hus til siste plass og de nyfrelste vidner under gledestårer og de eldre likedan. En sky av velsignelse hvilte over møtene, all ære til ham.

Da møte er bestemt for oss i Nærnes, så sier vi farvel med vennene i Romerike og ønsker Guds rike velsignelse over eder alle, og min kjærlighet i Kristus Jesus er alltid med eder (1. kor. 16: 24) ti størst av alt er kjærlighet — (1. kor. 13: 13.)

Ved bryggen i Oslo traff vi en ung br. som skulde til Hurum med evangeliet og snart var samtalen i full gang, Herren vil velsigne og bevare denne unge budbærer. Nu er vi fremme i Nærnes. En br. hadde fremt og ledsaget oss til familien E. Gabrielsen, et godt velsignet hjem, de beviste stor kjærlighet til mig. Herren vil lønne og velsigne alle derfor, se Matt. 10: 40—42. Så bar det i vei til lokalitet Betel som var fullt av folk.

Herren gav oss en salig stund i sammen så hjertene jublet i kor, all ære til Lammet og Gud. Denne velsignede Kristi menighet kjenner til jubel, og elsker alt Guds folk fra enhver forsamling og i sin evige ånd bær de Kristi kjen-netegn — Se Joh. 13: 34—35. 1. kor. 13: 4—8. Rom. 13: 10. Du som leser disse vers, bærer du dette merke i din ånd og i ditt vesen — ??

Ja, her ser du kjære leser, de ekte bibelske tegn som en ren og frisk, fruktberende menighet bærer. Av deres frukter skal I kjenne dem, sa Jesus. (Se Matt. 7: 16—20. Jak. 3: 12—18)

Kristi-Menighet har ikke isolert sig som de mange forsamlinger i landet. En av de isolerte forsamlings forstandere har uttalt sig

Fra Danmark.

Vi bringer her et glimt fra stevnet i Alborg som tidligere er omtalt i bladet. På bildet sees sud-

raaberen» br. Hansen tale til folket på torvmetet. Nærnes til Oslo, der br. Lund er kaptein og fl. av besetningen er Guds levende barn, lovet være Gud. I Oslo blev vi i 8 dager. Talte sammen med Lyder Engh som er forstander for Kristi menighet. Herren gav en åpen dør i ordet, de hellige gleder sig over Guds salvede ord. Herren har mange kjære barn også her i menigheten. God sang og musikk har dem. Br. Engh er en kjekk forstander som har fått stor nåde av Herren, å lede forsamlingen inn i ordets sunde spor, menigheten elsker den hele fulle sannhet. Fred være med eder alle.

En kjær hilsen til alle de hellige! Ef. 6: 23—24.

O. Karlson.

Fra Oslo.

Nåde og fred være med eder fra Gud vår Far og den Herre Jesus Kristus. Ef. 1, 2.

Det er lenge siden undertegnede lot høre fra sig, men jeg kan i sannhet si: Gud er god mot mig og mine.

Vi hadde et herlig påskestevne. Mange venner var samlet og mange predikende brodre delte ut livets brød.

Ute blåste en kold og sur vind, men inne i lokalet var det lunt og varmt. Herrens godhet grep hjertene. Ja, hver og en folte vi Herrens velsignelse.

Vi sang først nr. 667 og derefter talte broder Kleppe over Joh. 1, 29—33. Det første vidnesbyrd Jesus fikk var: «Se det Guds lam.» Siden har han fått flere, sa broderen. Jesus bar all verdens synd. Han bar Israels synd og misgjerninger og Salmisten utbryter så herlig: «Så langt som østen er fra vesten, lar han våre synder være langt fra oss.» Han bar min og din synd. Jesus sa: «Det er fullbragt.» Gud være lov at Jesus tok all vår synd bort. Det annet vidnesbyrd var at han var den som doper med den Hellig Ånd. Jesus var full av den Hellig Ånd og han bad at hans disiple måtte få den og de fikk den.

I Joh. 10, 10 møter vi ham som den gode hyrde og han sier: «Jeg er kommet for at I skal ha liv og overflod.» Vi møter samme tanke i 7. kapitel, idet han sier: «Om noen tørster, han komme til mig og drikk.» Det er liv og overflod. Det er ikke Guds skyld, at du ikke har liv og overflod. I 4. Mos. står det, at klippen er Kristus og i Apb. 1, 5—6 møter vi den samme sannhet igjen.

Så sang vi sangen 558 i Schiboleth og derefter talte br. Johanness fra Danmark. Han sa:

Vennestevner.

Venner fra fjern og nær innbydes hjertelig til følgende stevner i Troms fylke: Søndag 2. juli på Storsteinen, Balsfjord, i forsamlingslokalet «Betel». Søndag 9. juli: Strømmen, Rossfjord i forsamlingslokalet «Eben-Ezers». Begge stevner begynner lørdag. Man innmelder sig for Rossfjords vedk. til Soren Eriksen, Strømmen, Rossfjord. For Balsfjords vedk. til Nils Tolfeisen eller til undertegnede. På vennene vegne Henrik Eilertsen.

Vennestevne.

Karmel, Svelvik, søndag 25. juni. Vennesland og Valborg Ommerud m. fl. taler. Alle hjertelig velkommen.

Skulde jeg si noe nu, så vil jeg bare si amen! Amen! Herren taler om forskjellen på bokstavens tjeneste og den nye pakts tjeneste. 2. Kor. 3, 7—10. Det står om Stefanus, at han var full av kraft, tro og kjærlighet. Han var fullkommet frelst av Jesus og hvor Anden kommer inn i hjerte der blir Anden her i er. Der hvor Anden blir herre der blir liv, liv. Anden bringer frihet med sig. Frihet fra synd. Jo, la oss i sannhet utbryte. Halleluja! Lovet være Gud. Br. Bysven sang tilslutt Halleluja! Hvilken salighet og lykke å være et Guds barn. Dette var første møte og herlig var det.

Da br. Sande innbød musikken i 38 til å spille for våre stakkels falne brodre på bodsfengsel, ønsket jeg at disse hadde vært her. Sydens lønn er dårlig, men Jesu arm er utrakt også til dem. Jesus kan og vil frelse dem. Halleluja! Om kvelden var det fest og br. Nordquelle var også tilstede efter å ha vært fraværende i ca. 8 måneder på grunn av sykdom.

Br. Sandersen leste en sang han hadde forfattet for anledningen. Så leste br. Nordquelle Salm. 32 og ønsket alle Guds fred. Han var glad for å ha oplevet Guds fred. Salige er de fredssommelige, ti de skal kalles Guds barn. Matt. 5, 3—12. Derefter var det mange gode vidnesbyrd. Gr. Ruben Dammen leste Salm. 16, 8. Br. Bysven sang: «Salig er det folk som kjenner til jubel.» o. s. v. Efter bevertningen sang str. Thora Finne-rud, Drammen: «Fader forlat dem de vet ikke hvad de gjør.» Derefter vidnet hun om den nåde Gud hadde gitt henne. Br. Kleppe leste Salm. 17, 7. og Salm. 107, 1 og 4—11. Ja, det var godt å være på slikt møte.

Langfredag var det også herlig. Br. Kleppe talte over en tekst han fikk av Gud. Den led slik: «Stille for Gud, stille i Gud og stille med Gud.» Ja, det var i sannhet stilhet den dag, da Jesus drakk syndens beger helt ut.

Brodre reiste og brodre kom, men Herren blev hos oss. Han sier jeg vil være en veldig i din midte som Frelser. Disse ord er sanne. Vi har i den senere tid fått be med flere og Herrens verk går frem. Brudgommen står for doren. Ja, Gud er god mot sine og derfor tilkommer æren ham. Halleluja! 1. Pet. 5, 8—14.

Broderlig hilsen Herm. Zeller.

